

In het begin van de jaren '60 kwam over de radio heel vaak dat liedje: "Ik zou jou het liefste in een doosje willen doen..." Het werd gezongen door de destijds beroemde Donald Jones; het was een tekst van Annie M.G. Schmidt. Ik was in die tijd een jaar of vijf, en ik vond het een dom liedje. Misschien dacht ik wel: "Als we nou allemaal elkaar in doosjes gaan lopen doen, - wat schieten we daar dan mee op?" Mijn moeder, die de romantische waarheid van het lied uiteraard wél begreep, liep het altijd luidkeels mee te galmen; zij kende de tekst foutloos uit haar hoofd. In de jaren '80 zou het lied nog een keer "gecovered" worden door André van Duijn.

Hoe dan ook: als wij nadenken over ons leven, kunnen we allemaal wel momenten opnoemen die we heel graag "in een doosje" hadden willen doen. Momenten waarop het leven heel even volmaakt was, momenten waarop we ons door het bestaan omarmd voelden, momenten van eeuwigheidswaarde. Dat kan van alles zijn: de dag waarop je baby voor het eerst naar je lacht, of dat concert waarop de muziek (die je misschien al 100 keer hebt gehoord) jou werkelijk aangrijpt, of een moment van heilige intimiteit met je geliefde, of die wandeling in de bergen waarbij je voor het eerst het gevoel kreeg dat je welkom bent in het leven. In de mystiek hebben gelovigen van alle geloofstradities gezocht naar momenten van eenwording en overgave, naar mystieke ervaringen waarin de grenzen wegvallen en alle beperkingen opgeheven worden, momenten waarop de ziel zich één kan voelen met God of de goddelijke wereld.

Een indringend religieus moment om "in een doosje" te doen, een mystieke ervaring die jou uittilt boven de alledaagsheid van het bestaan, - dat maakten ook Petrus, Johannes en Jakobus mee, toen ze samen met Jezus een berg opgingen. Een paar dagen daarvóór had Jezus aan zijn leerlingen verteld dat Hij een lijdensweg tegemoet ging. Dat hadden zijn leerlingen niet begrepen. Wat er nu op deze berg gebeurt, past veel béter bij hun ideeën over de Messias.

"Terwijl Hij aan het bidden was, veranderde de aanblik van zijn gezicht, en werd zijn kleding stralend wit." Er gebeurt daar iets wonderlijks, iets van een onaardse schoonheid, iets dat hen uittilt boven het aardse bestaan. Petrus wil, als hij wakker geschrokken is, dit heilige moment vasthouden. Hij wil drie tenten opslaan, hij wil dat dit wonderlijke licht bij hen blijft. En dat is een herkenbare wens. Mensen verlangen hevig naar momenten waarop ze boven zichzelf uit kunnen stijgen, waarop ze de aarde met al haar zware zorgen kunnen vergeten. Als mensen vandaag de dag nog met geloof bezig zijn, dan zoeken ze vaak zó'n bijzondere ervaring: een diep besef van aanraking en aanvaarding, de ontroering van het samen zingen, de "kick" van het opgaan in een groter geheel, - als je maar even verlost kunt zijn van jezelf en de wereld. Tot grote teleurstelling van Petrus (neem ik nu maar aan) is het moment van hemels geluk maar heel tijdelijk. Het móét ook tijdelijk zijn, want ze moeten weer terug naar de bewoonde wereld, naar de aarde met al haar zorgen en kwalen. Als ze de berg weer afdalen, komen ze in een grote menigte terecht. Een vader smeekt om hulp voor zijn bezeten kind. Het hemelse moment op de berg staat blijkbaar in dienst van de terugkeer: het was niet bedoeld om ons boven de wereld uit te tillen, maar om ons met beide benen op de grond te houden, om ons met nieuwe moed de wereld in te zenden.

Jezus praat op de berg met twee mannen: Mozes en Elia, twee woordvoerders van God, twee vertegenwoordigers, van de wet en de profetie. Wet en profetie waren de twee pijlers waar het verbond tussen God en Israël op rustte, wet en profetie waren de bringers en bewakers van het bevrijdende woord van God. Naar Joodse opvatting zal er nooit 'n eind komen aan wet en profetie; die hebben eeuwigheidswaarde, die blijven altijd levende werkelijkheid. In de bijbel wordt dat verbeeld door het bijzondere levenseinde van Mozes en Elia. Mozes werd, volgens het verhaal, door God zelf begraven, zodat zijn graf onvindbaar bleef. Elia werd door een vurige wagen naar de hemel gevoerd. Het is net alsof er geen werkelijk einde aan hun leven is

gekomen. De wet en de profetie kennen geen einde. Zoals ook de liefde van Jezus geen einde kent; ook Jezus is nog steeds levende werkelijkheid.

Mozes en Elia praten met Jezus. Marcus zegt heel simpel: "...ze spraken met Jezus." Lucas, zo hoorden we, voegt eraan toe: "Over zijn levenseinde..." Kort vóór deze "topontmoeting" had Jezus zijn leerlingen verteld over zijn komende lijdensweg. Nu gaat Hij hierover in gesprek met Mozes en Elia. Dit hemelse moment wordt inhoudelijk bepaald door de lijdensweg, het levenseinde van Jezus. Toch is de vertaling "levenseinde" éézijdig. "Exodos," staat er in het Grieks; Mozes en Elia praten met Jezus over zijn exodus, zijn uitgang. Daar klinkt de uittocht in mee, de mars van slavernij naar vrijheid, de reis naar het beloofde land, dóór de doodsmachten van Schelfzee en woestijn heen. De weg van Jezus voert Hem in het duister, maar aan het einde van de reis wacht Hem de stralende heerlijkheid van God. Daar wordt op deze berg al iets van zichtbaar; het licht dat Jezus omstraalt geeft aan dat de duisternis het niet zal winnen, dat de liefde van God het laatste woord heeft. In de lijdensweg zien we al de gloed van Pasen.

Na zijn gesprek met Mozes en Elia kan Jezus de toekomst weer aan. Hij gaat de berg weer af, naar beneden, waar een bezeten jongen op genezing wacht. Petrus wil het hemelse moment nog even vasthouden, opslaan in een tent, in een doosje doen. Maar dat is de bedoeling niet. Het is Jezus' bestemming de boze geesten van deze wereld te ontmaskeren en te verjagen, al moet Hij er zelf aan onderdoor gaan. Dat is zijn lijdensweg, maar óók zijn weg naar het licht. Het is Jezus' haast onnavolgbare weg: de weg van de liefde.

Wij worden geroepen Hem toch te volgen op die weg. Dat vraagt om keuzes, maar het vraagt ook om overgave, om vertrouwen dat we geleid worden, dat we nooit alléén die weg hoeven te gaan. Liefde brengt ons op de donkerste plekken van deze wereld; dat vraagt om moed en om bewuste keuzes, maar ook om overgave en vertrouwen. Het vraagt om een spiritualiteit die ons niet boven het alledaagse leven uittilt, maar juist met beide benen op de grond houdt. Het is de spiritualiteit die zich aftekent in 't doopvont, waar we naar omlaag worden gesleurd, de diepte in, in het vertrouwen dat de hand van God ons zal vinden en weer naar het licht zal brengen. Alleen door de diepte heen komt het beloofde land in zicht.

Het is voor de gemeente van Christus altijd weer de uitdaging om met beide benen op de grond, op de aarde te blijven staan. Christen zijn: dat zit uiteindelijk niet in de schoonheid van de liturgie, of in het uitspreken van een diepzinnige belijdenis, of in ervaringen die ons boven de aarde laten uitstijgen. Hoewel we die ervaringen van schoonheid en ontroering niet kunnen missen! Onze ervaringen "om in 'n doosje te doen" zijn als oases in de woestijn; ze verwijzen naar een toekomst van harmonieuze vrede. Maar ons christen-zijn van vandaag zit meer in kleine, simpele daden van naastenliefde. Voor jou als nieuwe ambtsdrager, Karine, mag dat een hoopgevende bemoediging zijn: zoek het niet in grote of diepe zaken, maar in hulp en nabijheid, het bezoeken van mensen die gevangen zitten in zorgen en angst, en in het geven van een beker verfrissende aandacht aan dorstige mensen. Juist dat heeft eeuwigheidswaarde! "Maar wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan," zingt een oud lied.

En bepaal ons, samen met de andere ambtsdragers, bij wat we als gemeente hebben te doen: in gesprek blijven met Mozes en Elia, en met Jezus zelf die "sprekend God" was. Het gaat erom dat wij het licht van boven naar beneden brengen. Dat wij met een warm hart en een stralend gezicht de weg naar beneden gaan, de wereld en de toekomst in. Dat wij van harte op de aarde blijven, omdat Jezus zelf uit liefde naar de aarde kwam.